

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1810/2020
08.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Давитков, адвокат у ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, ВП, коју заступа Војно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради исплате регреса за годишњи одмор и трошкова исхране, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3283/19 од 15.01.2020. године, у седници већа одржаној 08. октобра 2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3283/19 од 15.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3283/19 од 15.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 1320/18 од 03.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио накнаду трошкова за регрес за годишњи одмор за период од новембра 2015. до фебруара 2018. године у појединачним месечним износима одређеним у изреци, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од доспећа до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио накнаду трошкова исхране у току рада за период од новембра 2015. до фебруара 2018. године, у појединачним месечним износима одређеним у изреци, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од доспећа до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3283/19 од 15.01.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 1320/18 од 03.07.2019. године у ставу другом, трећем и четвртм изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13- УС, 74/13-УС, 55/14, 87/2018 и 18/2020- у даљем тексту: ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења, на основу члана 404. ЗПП, оценио да нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. У погледу одлуке о захтеву тужиоца за исплату регреса за годишњи одмор и трошкова исхране, није одступљено од судске праксе изражене у правноснажним судским одлукама о истоврсним захтевима о којима се одлучује применом прописа о платама професионалних војних лица, војних службеника, односно државних службеника и намештеника.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Када се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 30.11.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 151.253,40 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа из чл. 441 ЗПП, већ о новчаном потраживању, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић